

UN SONET INÈDIT DE CARLES RIBA

A cura de Gabriel de la S. T. Sampol

Un jove Riba que encara no havia complert els disset anys dedicà aquests versos a la seva cosina germana Núria Surribas i Bracons, amb motiu de la seva primera comunió. Hem conegut aquest sonet per la senyora Maria dels Àngels Surribas, neboda de la dedicatària, que el conserva entre els papers familiars.

Es tracta, evidentment d'una poesia de circumstàncies d'un autor molt jove, encara en formació, però amb un gran domini del vers. Té l'interès, evidentment, de ser un testimoni germinal de la potència lírica posterior de Riba.

Aquest sonet, el podem incloure sens dubte dins l'estètica modernista, més concretament decadentista. El to i l'estil és molt semblant a les poesies que conservam d'aquests anys, com és el cas, amb el canvi d'amor diví per amor humà, dels versos «A Lola» o la sèrie «Dotze damiselles: Sonets galants a l'Amor».¹ I sobretot hi trobam semblances amb «Oh, la selva florida no té aromes per mi...»,² una versió lliure o, si es vol, una *variatio* amb robes decadentistes de passatges del Càntic dels càntics.

Transcrivim diplomàticament el text i n'adjuntam una reproducció.

---

¹ Carles RIBA, *Obres completes 1. Poesia*. A cura d'Enric Sullà. Edicions 62 (Clàssics Catalans del Segle XX), Barcelona, 1988, 2a ed. revisada i ampliada, p. 340-341 i 343-350.

² *Ibidem*, p. 351-353.

Per la Primera Comunió
de ma cosineta Nuria Surribas.

Les vèrgens totes blanques d'Amor son freturoses.
d'Amor qu'es tant més dolça quant més lo cor encén,
y càndides somíen besades ardoroses
qu'en sos Festins magnífichs rebràn d'un Rey potent.

Avuy que se son fetes pèl gran Festí les crides
de resplendors novelles lo cèl apar més blau;
les vèrgens totes blanques venen de flors guarnides,
y s'obren espayoses les portes del Palau.

La Taula n'es daurada, la Taula n'es brillanta;
prop d'ella un chòr angèlich polsant les harpes canta
y uns ràms d'eternes roses escampen suau olor;

les vèrgens totes blanques hi van amb ayre extàtich;
lo Rey de llurs ensomnis acull les majestàtich
y Pà'ls hi don de Vida besantles plè d'Amor.

Barcelona. Maig 1910.

C. Riba Bracóns

Per la Primera Comunió
de ma coqueta Núria Surribas.

Les vírgens totes blanques d'Amor son fecturoses,
d'Amor qui es tant més dolça quant més lo cor encén,
y cándides somien besades ardoroses
qui en sos Festins magnífichs rebrán d'un Rey potent.

Avuy que se son fetes pel gran Feti' les crides
de resplendors novelles lo cel apar més blau;
les vírgens totes blanques venen de flors guarinides,
y s'obren espayoses les portes del Palau.

La Taula n'es d'aurada, la Taula n'es brillanta;
prop d'ella un chor angelich polcant les harpes canta
y uns rams d'eternes roses escampen enau olor;

les vírgens totes blanques hi van ab ayre extatich;
lo Rey de llurs ensomnis acull les majestatich
y Pa'ls hi don de Vida besantles plè d'Amor.

Barcelona. Maig 1910.

Mitja Noçions

Els articles d'aquest número 2 de la revista *Veus baixes*,
publicats al febrer de 2014,
amb ISSN 2254-5336,
es publiquen amb llicència Creative Commons:
se n'autoritza la reproducció sempre que se'n citi l'autor,
que sigui sense propòsits comercials
i que no se'n facin elaboracions derivades

